

ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΔΙΕΘΝΗ ΕΡΕΥΝΑ

Σχεδόν «νεκρά» τα νερά Ελλάδας και Τουρκίας σε σχέση με την υπόλοιπη Μεσόγειο

Οι μεγαλύτεροι πληθυσμοί ψαριών στη Μεσόγειο απαντώνται σε θαλάσσιες περιοχές της Ισπανίας και της Ιταλίας, ενώ τα νερά της Ελλάδας και της Τουρκίας είναι σχεδόν νεκρά, αναφέρει διεθνής ερευνητική ομάδα, σε μια μελέτη που έχει σημασία για τη βιωσιμότητα των ιχθυοποθεμάτων.

Οι ερευνητές πέρασαν τρία χρόνια πραγματοποιώντας καταδύσεις και δειγματοληψίες στα νερά του Μαρόκου, της Τυνησίας, της Ισπανίας, της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Στόχος τους ήταν να ποσοτικοποιήσουν την επίδραση που έχουν στα οικοσυστήματα οι προστατευόμενες θαλάσσιες περιοχές, όπου αυτές υπάρχουν.

«Αυτά που βρήκαμε παρουσιάζουν τεράστιες αντιθέσεις. Οι υψηλότερες βιομάζες ιχθύων εντοπίστηκαν σε θαλάσσια καταφύγια έξω από την Ισπανία και την Ιταλία. Δυστυχώς, γύρω από την Ελλάδα και την Τουρκία τα νερά ήταν νεκρά» αναφέρει ο **Ενρίκ Σαλά**, ερευνητής του National Geographic και επικεφαλής της ομάδας.

Η μελέτη δημοσιεύεται στην ηλεκτρονική επιθεώρηση PLoS ONE.

Σύμφωνα με τους ερευνητές, οι σημαντικότερες απειλές για τα οικοσυστήματα της ανατολικής Μεσογείου είναι η υπεραλίευση, η καταστροφή των ενδιαιτημάτων, η ρύπανση, η άνοδος της επιφανειακής θερμοκρασίας λόγω της κλιματικής αλλαγής, καθώς και τα περίπου 600 είδη που έχουν εισβάλει από την Ερυθρά Θάλασσα μέσω της διώρυγας του Σουέζ.

Ένας άλλος παράγοντας που βρέθηκε να επηρεάζει την υγεία των πληθυσμών ήταν τα φύκη, τα οποία προσφέρουν τροφή στα ψάρια. Στην Τουρκία, για παράδειγμα, δύο ξενικά είδη ψαριών που τρέφονται με φύκια (*Siganus luridus* και *S. rivulatus*) έχουν απονεκρώσει μεγάλες εκτάσεις του βυθού.

Και όπως επισημαίνουν οι ερευνητές, η υγεία των φυκών καθορίζει την ταχύτητα με την οποία ανακάμπτουν τα ιχθυαποθέματα όταν δημιουργείται ένα θαλάσσιο καταφύγιο.

Παρόλα αυτά, ο σημαντικότερος προγνωστικός δείκτης για τη βιομάζα των ιχθύων σε οποιαδήποτε περιοχή ήταν το επίπεδο νομικής προστασίας.

Στις προστατευόμενες περιοχές, διαπιστώνει η μελέτη, οι πληθυσμοί των ψαριών ανακάμπτουν από την υπεραλίευση και φτάνουν σε επίπεδα δέκα φορές υψηλότερα σε σχέση με περιοχές όπου δραστηριοποιείται η αλιευτική βιομηχανία.

Αυτό πάντως ισχύει μόνο στα θαλάσσια καταφύγια όπου απαγορεύεται κάθε μορφή αλιείας, και όχι σε «προστατευόμενες» περιοχές όπου επιτρέπονται ορισμένες αλιευτικές δραστηριότητες.

Όπως προκύπτει από την έρευνα, ο καθορισμός νέων προστατευόμενων περιοχών έχει κρίσιμη σημασία για τη βιωσιμότητα της αλιείας.

Πηγή/φωτό: Το Βήμα